

Tlač a informácie

Súdny dvor Európskej únie
TLAČOVÉ KOMUNIKÉ č. 88/20
V Luxemburgu 9. júla 2020

Rozsudok vo veci C-264/19
Constantin Film Verleih GmbH/YouTube LLC et Google Inc.

Pri protiprávnom nahratí filmu na on-line platformu, akou je YouTube, môže nositeľ práv podľa smernice o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva požadovať od prevádzkovateľa iba poštovú adresu dotknutého používateľa, nie však jeho e-mailovú adresu, IP adresu či jeho telefónne číslo

V rozsudku Constantin Film Verleih (C-264/19), vyhlásenom 9. júla 2020, Súdny dvor rozhodol, že v prípade nahratia filmu na on-line videoplatformu bez súhlasu nositeľa autorského práva smernica 2004/48¹ neukladá súdnym orgánom povinnosť nariadiť prevádzkovateľovi tejto platformy, aby poskytol e-mailovú adresu, IP adresu alebo telefónne číslo používateľa, ktorý nahral sporný film. Zo smernice síce vyplýva povinnosť poskytnúť „adresy“ osôb, ktoré porušili právo duševného vlastníctva, no táto povinnosť sa týka výlučne poštovej adresy.

V rokoch 2013 a 2014 boli filmy Parker a Scary movie 5 nahraté na videoplatformu YouTube bez súhlasu spoločnosti Constantin Film Verleih, nositeľky výlučných práv na využívanie týchto diel v Nemecku. Tieto filmy tam boli prehraté niekoľko desiatok tisíc krát. Constantin Film Verleih teda vyžadovala aby jej spoločnosť YouTube spolu so svojou materskou spoločnosťou Google, v ktorej sa používatelia musia najprv zaregistrovať prostredníctvom používateľského účtu, poskytl všetky informácie týkajúce sa každého z týchto používateľov, ktorí vykonali nahranie. Tieto dve spoločnosti odmietli poskytnúť spoločnosti Constantin Film Verleih informácie týkajúce sa daných používateľov, najmä ich e-mailové adresy a telefónne čísla, ako aj IP adresy, ktoré títo používatelia používali tak v čase nahratia dotknutých súborov, ako aj v okamihu posledného prístupu na svoj Google/YouTube účet.

Spor vo veci samej závisí od toho, či sa na takéto informácie vzťahuje pojem „adresy“ v zmysle smernice 2004/48. Táto smernica stanovuje, že súdne orgány môžu nariadiť, aby boli poskytnuté informácie o pôvode a distribučných sieťach tovarov alebo služieb, ktoré porušujú právo duševného vlastníctva. Medzi tieto informácie patria najmä „adresy“ producentov, distributérov a dodávateľov tovarov alebo služieb porušujúcich práva.

Po prvé Súdny dvor konštatoval, že pokiaľ ide o obvyklý význam pojmu „adresa“, tento pojem sa vzťahuje len na poštovú adresu, teda na miesto bydliska alebo obvyklého pobytu určitej osoby. Z toho vyplýva, že tento pojem, pokiaľ sa používa bez ďalšieho spresnenia, ako v smernici 2004/48, sa netýka e-mailovej adresy, telefónneho čísla alebo IP adresy. Po druhé prípravné práce², ktoré viedli k prijatiu smernice 2004/48, totiž neobsahujú žiadnu indíciu, ktorá by mohla nasvedčovať tomu, že by sa pojem „adresa“ mal chápať tak, že sa týka nielen poštovej adresy, ale tiež e-mailovej adresy, telefónneho čísla alebo IP adresy dotknutých osôb. Po tretie z preskúmania iných aktov práva Unie týkajúcich sa e-mailovej adresy alebo IP adresy vyplýva, že ani jedna z nich nepoužíva pojem „adresa“ bez ďalšieho spresnenia na označenie telefónneho čísla, IP adresy alebo e-mailovej adresy.

¹ Článok 8 ods. 2 písm. a) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29. apríla 2004 o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva (Ú. v. EÚ L 157, 2004, s. 45; Mim. vyd. 17/002, s. 32).

² Návrh smernice Európskeho parlamentu a Rady o opatreniach a postupoch na zabezpečenie vymožitelnosti práv duševného vlastníctva z 30. januára 2003 [COM(2003) 46 final], stanovisko Európskeho hospodárskeho a sociálneho výboru z 29. októbra 2003 (Ú. v. EÚ C 32, 2004, s. 15) a správu Európskeho parlamentu z 5. decembra 2003 (A 5-0468/2003) k tomuto návrhu.

Tento výklad je podľa Súdneho dvora v súlade s účelom, ktorý sleduje ustanovenie smernice 2004/48 týkajúce sa práva na informácie. Vzhľadom na minimálnu harmonizáciu týkajúcu sa dodržiavania práv duševného vlastníctva vo všeobecnosti sa totiž táto harmonizácia podľa uvedeného ustanovenia obmedzuje na presne vymedzené informácie. Navyše cieľom tohto ustanovenia je zosúladiť dodržiavanie rôznych práv, najmä práva na informácie nositeľov práv duševného vlastníctva a práva na ochranu osobných údajov používateľov.

Za týchto okolností Súdny dvor rozhodol, že pojem „adresy“ uvedený v smernici 2004/48 sa nevzťahuje, pokiaľ ide o používateľa, ktorý nahral súbory porušujúce právo duševného vlastníctva, na jeho e-mailovú adresu, telefónne číslo, ako ani IP adresu použitú na nahranie týchto súborov či IP adresu použitú pri jeho poslednom prístupe na používateľský účet.

Súdny dvor však spresnil, že členské štáty majú možnosť priznať nositeľom práv duševného vlastníctva právo získať širšie informácie, avšak pod podmienkou, že sa zabezpečí spravodlivá rovnováha medzi rôznymi dotknutými základnými právami a dodržiavaním ostatných všeobecných zásad práva Únie, akou je zásada proporcionality.

UPOZORNENIE: Návrh na začatie prejudiciálneho konania umožňuje súdom členských štátov v rámci sporu, ktorý rozhodujú, položiť Súdnemu dvoru otázky o výklade práva Únie alebo o platnosti aktu práva Únie. Súdny dvor nerozhoduje vnútroštátny spor. Vnútroštátnemu súdu prináleží, aby rozhodol právnu vec v súlade s rozhodnutím Súdneho dvora. Týmto rozhodnutím sú rovnako viazané ostatné vnútroštátne súdne orgány, na ktoré bol podaný návrh s podobným problémom.

Neoficiálny dokument pre potreby médií, ktorý nezaväzuje Súdny dvor.

[Úplné znenie](#) rozsudku sa uverejňuje na internetovej stránke CURIA v deň vyhlásenia rozsudku.

Kontaktná osoba pre tlač: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499